

Folketællings-Tidspunktet. Det forekommer imidlertid Kommunalbestyrelsen, at Kommissionen netop her havde haft Grund til at operere med *Antallet af hjemmehørende* i den givne Kommune, da man dog derved vilde have elimineret den Uensartethed, som skyldes Forskellen i Antal af Hoteller, Kaserner, Husholdningsskoler o. lign. i de tre Kommuner. Der bør paa dette Punkt ubetinget foretages en Ændring.

Udgiftstallet er som nævnt bestemmende for den tænkte Skatteudskrivnings Størrelse og dermed for „Tilsvarelsbeløbet“, og Københavns Kommune vil derfor under en fortsat Udgiftsstigning (frivillig eller fremkaldt af Omstændighedernes Magt) være i Stand til at afkræve de to andre Kommuner en stigende „Betaling“. Kommunen vil ganske vist selv mærke Følgerne af Udgiftsstigningen, men der er dog næppe Tvivl om, at Udligningssystemet rent psykologisk kan bidrage til at svække Betænelighederne ved at lade Udgifterne løbe i Vejret. Frederiksberg Kommune vil da (ligesom Gentofte Kommune), hvis Københavns Kommunes Udgiftsbudget stiger stærkt, være nødt til at spille Rollen som passiv Deltager og for sine Skatteyderes Regning stille større og større Beløb til Raadighed. Der kan vel dertil siges, at det ogsaa er Forslagets Hensigt, og muligvis kan der heller intet indvendes imod, at „Tilsvarelsbeløbet“ stiger, naar Udgifterne stiger i samme Takt i alle tre Kommuner, men er dette *ikke* Tilfældet, vil den Kommune, hvis Udgifter pr. Indbygger ligger fast, eller som maaske endog nedbringer sine Udgifter, være ganske prisgivet. Den anvendte Beregningsmaade kan for øvrigt ogsaa føre til det mærkelige Resultat, at en ensidig Udgiftsstigning i Frederiksberg Kommune eller Gentofte Kommune hæver de „Tilsvarelsbeløb“, som de to Kommuner skal erlægge. Herefter skal de altsaa betale mere til Københavns Kommune baade, naar dennes Udgifter forøges stærkere end deres egne, og naar Situationen er den omvendte. Der burde have været indføjet *Garantibestemmelser* med det Formaal at neutralisere Udgiftsstigninger, som er højere end de i Gennemsnit af en nærmere fastsat Aarrække i de omhandlede Kommuner eller i samtlige Landets Kommuner konstaterede. Saadanne skulde *lades ude af Betragtning*, naar Udgiftstallet beregnes. Yderligere vilde det formentlig have været det rigtigste, at de Bidrag, som Frederiksberg og Gentofte Kommuner svarer til det foran omtalte mellemkommunale Refusionsforbund, fradrages som Hovedstads-Udligningen ivedkommende.

I Sammenhæng hermed bør det formentlig tages under fornyet Overvejelse, om Reglerne om, hvorledes „Skattetallet“ skal beregnes, er helt fyldestgørende. Det skal angives Kommune for Kommune, hvor store Beløb der vilde være kommet ind i personlig Skat, hvis den progressive Rateskalas Grundbeløb var benyttet. Der er da Tale om de ved Børnefradrag og andre Nedsættelser (eller Eftergivelser) nedskrevne Skatteindtægter, men det er dog et Spørgsmaal, om det ikke havde været rigtigere, da det vel næppe kan antages, at Nedsættelserne repræsenterer samme Procentandel af den samlede Skatteindtægt i hver af de tre Kommuner, at *lade den uafkortede Indtægt danne Udgangspunktet for Beretningen*.

Ved Ansættelsen af „Skattetallet“ er der ligeledes set bort fra *Efterbetalingerne af Skat* med Tillæg af Bøder. Det drejer sig dog om ret betydelige Beløb, og da det ikke er absolut givet, at Efterbetalingernes Størrelse er proportional med Skatteindtægten Kommune for Kommune, er det næppe rigtigt at undlade at tage Hensyn til Efterbetalingernes Størrelse.

I den københavnsk-frederiksbergske Betænkning har Forslagsstillerne givet Adgang til at afrunde nedad til det nærmest med 5 delelige Tal den Procent af Grundbeløbet, som benyttes ved den omhandlede „tænkte“ Skatteudskrivning. I Gentofteudvalgets Betænkning mener Flertallet imidlertid nu, at den herpaa sigtende Bestemmelse bør bortfalde. Kommunalbestyrelsen mener, at der snarere burde aabnes en *udvidet Adgang til at afrunde nedad*. Det vil dog derved i de fleste Tilfælde undgaas, at mindre Udslag fra Gennemsnits-Udgiftstallet i opadgaaende Retning straks fører til en Forøgelse af de bidragydende Kommuner Tilsvarelsbeløb. Forslagets Virkninger vilde saaledes i den bestaaende Tilstands Favor af svækkes i nogen Grad, ligesom man derved vilde neutralisere mindre Afvigelser fra den for en Indtægts-Udligning afgørende Forudsætning, at Kommunernes Ialt-Udgifter er lige store. Det udfundne Procenttal skulde derfor kunne afrundes nedad til det nærmest med *10 delelige Tal*, hvis der ikke under andre Former, f. Eks. ved en procentvis Nedsættelse af Tilsvarelsbeløbet, kunde gives de omhandlede Kommuner en passende Margin.